

**Els que he
trobat pel
camí**

Josep Sancho i Marraco

**per
Mn. Camil Geis**

El Mestre Josep Sancho Marraco fou el segon —per ordre cronològic— dels meus 3 professors d'harmonia. El primer, a Girona, el Mestre Josep Baró; el segon, a Barcelona, el Mestre Josep Sancho Marraco (vaig ésser un dels seus darrers deixebles acaparat per moltes i variades activitats, es veié obligat a renunciar a la docència), i el tercer fou el Mestre Josep Barber, amb qui vaig fer contrapunt i fuga.

L'escaiença del centenari del seu naixement m'invita a evocar la seva rellevant personalitat en el camp de la música catalana.

Sancho Marraco havia estat per a mi un professor, un jutge i un col·laborador: professor, en un breu curs de d'harmonia; jutge, per haver format part del tribunal de les meves oposicions al càrrec d'organista de la parròquia de Sant Feliu, de Sabadell; col·laborador, per haver vingut a reforçar la meua Capella Polifònica amb els seus cantors de la Capella de la Catedral en alguna extraordinària solemnitat ciutadana. Potser seria més exacte que digués que era jo qui col·laborava amb ell en aquells actes, car ell portava la màxima part de cantors i jo la mínima: ell dirigia la massa coral i l'orquestra, i jo acompanyava a l'orgue.

Com si encara el veiés venir amb la seva tropa de cantaires, travessant la plaça que condueix a l'església, amb el pas seguit, car solien tallar just. El Mestre sempre cofat amb el mateix barret de palla, a l'estiu, naturalment: el seu estiu, que solia ésser més llarg que l'estiu dels altres. Era una pallola que hauria aguantat pacientment innombrables soleliades...

Oh, aquelles grans solemnitats de música religiosa!

* * *

Josep Sancho Marraco havia nascut a la Garriga, el 27 de febrer de 1879, d'una família de músics vinculada, durant 3 generacions, a la Catedral de Barcelona, en aquest ordre: Josep Marraco Xauxés, Josep Marraco Ferrer i el nostre Josep Sancho Marraco, nebot de l'anterior.

Morí a la seva vila natal, on anà a retirar-se, a les seves velleses, el 16 de setembre de 1960, a la casa número 13 de la Plaça Doctor Vich, on jo l'havia visitat repetides vegades, de pas cap a Samalús, el poblet on residia el poeta se-dient «Ermità» Mn. Ramon Garriga i Boixader.

* * *

Sancho Marraco formava part d'aquella insigne plèiade de músics seglars que s'enorgul·lien de servir l'Església i d'ostentar en llur tarja, en preferència a d'altres títols, el de Mestre de Capella d'alguna església important. Citarem, a vol de ploma: Francesc Civil, de la Catedral de Girona, Lluís Millet, de Sant Felip Neri, de Barcelona, i, també de Barcelona, Pérez Moia, de la Mercè, Antoni Català, de Pompeia, Mas i Serracant, de Sant Pere de les Puelles...

Sancho Marraco, a les seves velleses, quan ja s'havia anat reduint a la seva vila natal, encara agafava el tren per anar a prendre la batuta en alguna solemnitat extraordinària a la Catedral de Barcelona.

* * *

El catàleg general de les obres de Sancho Marraco comprèn més de 500 títols; 300 d'ells corresponen al gènere religiós.

Va escriure 15 misses polifòniques: alguna d'elles de gran envergadura. A remarcar un «Te Deum», un «Stabat Mater», un «Responsoris» de Nadal i de Setmana Santa... Va escriure música religiosa de tota mena: antífones, himnes, càntics... Les seves obres polifòniques es poden tractar de tu amb les millors composicions dels grans mestres de la polifonia religiosa de tots els temps i de tots els països.

El meu gran amic, el musicòleg Mn. Balde-lló solia dir que Sancho Marraco era el nostre Perosi.

* * *

La mateixa bellesa de concepció i riquesa tècnica que admirem en la producció religiosa del Mestre, la trobem en la seva música profana: corals per agrupacions orfeòniques, «lieder» per a cant i piano, sardanes per a cobles o per agrupacions corals, harmonitzacions de cançons populars... Quantes vegades l'«Orfeó Català» i altres conjunts orfeònics ens han donat a conèixer les seves harmonitzacions i gloses de cançons populars tan conegudes com «Muntanyes regalades», «Cançó del lladre», «Cançó de bressol»...

D'entre les seves obres escèniques, a destacar el drama líric «Retorn», cabalment escrit sobre text del notable escriptor palamosenc Miquel Roger i Crosa, director d'una simpàtica revista empordanesa «Marinada», publicada a Palamós. Jo encara el vaig conèixer i conservo en la meua biblioteca un llibre seu d'una prosa molt rica de lèxic.

Són notables també les obres escèniques: «Donzella que va a la guerra», representada al «Teatre Principal», de Barcelona, quan el propi Sancho Marraco n'era el director, i «Los Reyes de la Inocencia».

També va escriure obres per a banda.

* * *

Durant molts anys, la meua Capella de Música va executar la «Missa a la Mare de Déu de Montserrat», de Sancho Marraco. Ell me n'havia

regalat un exemplar amb una afectuosa dedicatòria. Era escrita a 2 veus. Li vaig insinuar que, amb el seu consentiment, jo hi afegiria una tercera veu, per tal de poder donar paper a 2 baixos remarcables que tenia a la Capella. «No es preocupi —em digué ell—, que la hi afegiré jo mateix». I no tardà a lliurar-me aquesta tercera veu i uns papers per a orquestra de corda, cosa que també li havia insinuat que jo pensava fer. I tot això, amb aquella seva calligrafia musical tan clara, tan característica. Ell no necessitava copistes. No sé com s'ho feia; tenia temps per a tot. Escrivia de pressa i bé.

També m'obsequià amb 2 «Ofertoris» per a orgue i corda. Quantes vegades ho havia fet sentir a la Parròquia...

* * *

Tota aquesta riquesa polifònica resta sepulrada en algun racó de golfes. Això, quan no ha anat a parar a cal drapaire... I el mateix podem dir de les obres religioses de tants altres Mestres de Capella del renaixement musical religiós del primer terç del nostre segle, que sorgí sota l'orientació del «Motu Proprio» sobre Música Sagrada, promulgat pel Papa Pius X, avui en el catàleg dels Sants.

I tot això, ha estat fet en nom del Concili Vaticà II. Només cal llegir les orientacions d'aquest Concili en aquest aspecte, i en molts altres, per veure com se n'ha abusat en el camp de la Litúrgia.

Qui sap si demà passat —molt passat— unes noves promocions, embafades de tanta vulgaritat com prolifera en el foment del cant popular religiós —salvant determinats encerts—, sense que hagin de renunciar a la llengua del poble, descobriran aquests tresors sepulrats en les ombres de l'oblit i els faran sentir a través de noves Capelles de Música.

I per què no en audicions especials a les esglésies o en sales de concerts?

El mateix Sancho Marraco té una Missa, la seva preferida, que és la «Missa de Sant Joan ante portam latinam», dedicada a l'illustre Col·legi Notarial de Barcelona (es cantava a la Catedral el dia del Patró del Col·legi), l'execució de la qual exigeix una massa coral i una orquestra de seixanta professors, com a mínim, perquè pugui apreciar-se'n tot el seu valor.

Hom podria omplir programes sencers de música de tot gènere de Sancho Marraco. Només cal veure el programa de l'homenatge que l'any 1959 li fou tributat al Palau de la Música Catalana.